

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: D. M. L.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, sídlem v Praze, Václavské náměstí 21, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, náměstí Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/SO, Praha, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24.1.2012, č.j. MV-83596-4/SO-2011,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24.1.2012, č.j. MV-83596-4/SO-2011, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, oddělení pobytu cizinců Ústeckého kraje, ze dne 25.5.2011, č.j. OAM-4171-55/DP-2011, kterým zamítnuta podle § 46 odst. 3 ve spojení s ustanovením § 56 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu“), žádost žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití s manželkou.

V žalobě nejprve popsal průběh dosavadního řízení a uvedl, že rozhodnutí obou instancí jsou v rozporu s ustanoveními § 2 odst. 1, odst. 4, § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Správní orgán zamítl žádost žalobce podle § 56 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu, tedy vzhledem k tomu, že cizinec je veden v evidenci

nežádoucích osob. Žalobce trval na tom, že jeho vedení v evidenci nežádoucích osob je v přímém rozporu s rozhodnutím o správním vyhoštění. Rozhodnutím Policie ČR ze dne 19.2.2004, č.j. SCPP-521-17/OV-III-2007, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou nelze umožnit vstup na území, byla stanovena na pět let. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 1.6.2004. Po provedené obnově řízení bylo rozhodnutím ze dne 11.8.2008, č.j. CPR-5145-1/ČJ-2008-9CPR-V227, podle § 99 odst. 2 správního řádu určeno, že účinky rozhodnutí o správním vyhoštění nastávají od právní moci přezkoumávaného rozhodnutí. Žalobce tak měl být veden v evidenci nežádoucích osob od 1.6.2004 do 1.6.2009, a to právě proto, že účinky rozhodnutí o správním vyhoštění nastávají od právní moci přezkoumávaného rozhodnutí, tj. od 1.6.2004. V této souvislosti odkázal žalobce na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24.1.2012, č.j. 1 As 106/2010. Žalovaný k námitce žalobce v souvislosti s vedením jeho osoby v evidenci nežádoucích osob uvedl pouze, že vedení žalobce v této evidenci je v souladu s právními předpisy, čímž zatížil svoje rozhodnutí nepřezkoumatelností ve smyslu ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí. Žalobci, který v době vydání rozhodnutí ze dne 25.5.2004, č.j. SCPP-886/OV-III-2004, vystupoval pod jiným jménem, bylo uloženo správní vyhoštění, které nabylo právní moci dne 1.6.2004. V obnoveném řízení bylo dne 19.2.2008 pod č.j. SCPP-521-17/OV-III-2007 rozhodnuto tak, že se žalobci ukládá vyhoštění na dobu 5 let. K odvolání žalobce odvolací orgán změnil rozhodnutím ze dne 11.8.2008, č.j. CPR-5145-1/ČJ-2008-9CPR-V227, část napadeného rozhodnutí ze dne 19.2.2008 tak, že podle § 99 odst. 2 správního řádu se určuje, že účinky rozhodnutí o správním vyhoštění nastávají od právní moci přezkoumávaného rozhodnutí. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 14.8.2008 a rozsudek, jímž byla žaloba proti tomuto rozhodnutí zamítnuta nabytí právní moci dne 15.4.2010. Prověřením v informačním systému Policie České republiky žalovaný dne 11.4.2012 zjistil, že žalobce je stále veden v evidenci nežádoucích osob s platností od 1.6.2004 do 31.10.2012. Podle § 163 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců o zařazení osoby do evidence nežádoucích osob rozhoduje ředitelství služby cizinecké policie. Ve spisovém materiálu je založeno sdělení ředitelství služby cizinecké policie ze dne 7.3.2011, č.j. CPR-5145-14/ČJ-2008-9CPR-V227, které po posouzení dospělo k závěru, že zařazení žalobce do evidence nežádoucích osob je v souladu se zákonem o pobytu cizinců. Z této evidence bude žalobce podle § 155 odst. 2 zákona o pobytu vyřazen po uplynutí doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území České republiky. Odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí je doloženo, že žalovaný uvedl důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů. Žalovaný v rozhodnutí mimo jiné konstatoval, že bylo nepochybně zjištěno, že žalobce je veden v evidenci nežádoucích osob, a to je důvod, pro který mu nelze udělit povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce setrval na svých dosavadních tvrzeních s tím, že účinky rozhodnutí o správním vyhoštění nastávají od právní moci přezkoumávaného rozhodnutí, tedy od dne 1.6.2004 a odkázal na znění ustanovení § 99 odst. 1, odst. 2 správního řádu. Nadále měl za to, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Vzhledem k tomu, že se po celou dobu vedeného řízení domáhal vyřazení jeho osoby z evidence nežádoucích osob, tuto skutečnost v rámci vedeného řízení namítal, je odůvodnění žalovaného v tomto smyslu naprosto nedostatečné. Správní orgány upravují opakovaně délku vedení žalobce v evidenci nežádoucích osob, neboť např. ze sdělení Policejního prezidia České republiky ze dne 9.7.2010 vyplývá, že žalobce je veden v evidenci do 1.12.2016,

z napadeného rozhodnutí pak vyplývá, že v této evidenci bude veden do 31.10.2012. Z toho je zřejmé, že správní orgány zcela dle své libovůle upravují dobu, po kterou je cizinec veden v evidenci nežádoucích osob.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen „s.ř.s.“) bez jednání, neboť žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný se po řádném poučení, že může vyslovit souhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s.. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud se nejprve zabýval otázkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí spočívající v tom, že se žalovaný nevypořádal s námitkou neoprávněnosti vedení žalobce v evidenci nežádoucích osob. Žalovaný obdobně jako ve svém vyjádření k žalobě v žalobou napadeném rozhodnutí odkázal na to, že o zařazení do evidence nežádoucích osob rozhoduje ředitelství služby cizinecké policie. Soud má za to, že ze žalobou napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá závěr žalovaného, že není oprávněn přezkoumávat oprávněnost vedení žalobce v evidenci nežádoucích osob, neboť o tom rozhoduje jiný orgán. Soud má za to, že tento právní závěr je ze žalobou napadeného rozhodnutí zcela zřejmý a následně se soud bude zabývat jeho správností, neboť od toho se odvíjí i důvodnost žalobních námitek.

Podle § 56 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3 zákona o pobytu, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže je cizinec evidován v evidenci nežádoucích osob.

Podle § 154 odst. 1 zákona o pobytu nežádoucí osobou se rozumí cizinec, jemuž nelze umožnit vstup na území z důvodu, že by tento cizinec při pobytu na území mohl ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek, ohrozit veřejné zdraví nebo ochranu práv a svobod druhých nebo obdobný zájem chráněný na základě závazku vyplývajícího z mezinárodní smlouvy.

Podle § 163 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu ředitelství služby cizinecké policie rozhoduje o označení osoby za nežádoucí, jejím zařazení do evidence nežádoucích osob a vyřazení z této evidence.

Základní otázkou v daném řízení je to, zda žalovaný je povinen provádět sám úvahu o tom, zda je důvodné zařazení cizince do evidence osob nežádoucích a v případě zjištění nedůvodnosti tohoto zařazení ustanovení § 56 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu neaplikovat.

Soud poukazuje na to, že i v dalších případech je vedení cizince v evidenci nežádoucích osob důvodem k zamítnutí žádosti.

Podle § 75 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže je cizinec evidován v evidenci nežádoucích osob (§ 154).

Nejvyšší správní soud ve vztahu k ustanovení § 75 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu [od 31.12.2010 ustanovení § 75 odst. 1 písm. c)] ve svém rozsudku ze dne 8.7.2011, 3 As 5/2011, www.nssoud.cz, uvedl, že: *“V projednávaném případě, kdy byla stěžovatelka zařazena do evidence nežádoucích osob právě na základě rozhodnutí o správním vyhoštění, je proto nepřipadná její námitka, že se měl správní orgán při zamítnutí její žádosti o povolení k trvalému pobytu zabývat závažností důvodů jejího zařazení do evidence, resp. závažností důvodů pro rozhodnutí o správním vyhoštění.”*

Nejvyšší správní soud se v uvedeném rozsudku ztotožnil s názorem, že žádost o povolení k pobytu se zamítne podle § 75 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, jestliže je cizinec veden v evidenci nežádoucích osob, a to bez ohledu na důvod jeho evidence. Soud má za to, že s ohledem na shodnou strukturu ustanovení § 56 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu a ustanovení § 75 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu, je shora uvedený závěr Nejvyššího správního soudu aplikovatelný i na projednávaný případ a lze tak konstatovat, že žalovaný není oprávněn přezkoumávat důvodnost zařazení žalobce do evidence nežádoucích osob. O zařazení do této evidence rozhoduje jiný subjekt než žalovaný a žalovaný je tímto rozhodnutím vázán (srov. § 57 odst. 3 správního řádu). Stejně jako v případě zařazení do evidence nežádoucích osob rozhoduje ředitelství služby cizinecké policie o tom, kdy má být osoba z této evidence vyřazena (viz § 163 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu). Pokud má žalobce za to, že již měl být z této evidence vyřazen, může se domáhat nápravy prostřednictvím žaloby na ochranu před nezákonným zásahem ředitelství služby cizinecké policie, nikoliv v řízení o povolení k dlouhodobému pobytu. Z tohoto důvodu byla žádost žalobce správně zamítnuta z důvodu jeho vedení v evidenci nežádoucích osob, aniž by byla zkoumána důvodnost jeho zápisu. Soudu je znám i případ, v němž bylo vydáno rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 16.4.2008, 1 As 14/2008, www.nssoud.cz, ve kterém bylo posuzováno, zda je žalobce osobou nežádoucí podle § 154 zákona o pobytu. Tento případ se však vztahoval k zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 87k odst. 1 písm. d) zákona o pobytu, ve znění účinném do 31.12.2010, který stanovil, že ministerstvo žádost o povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže je žadatel evidován v evidenci nežádoucích osob (§ 154) a trvá důvodné nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Toto ustanovení však má jinou konstrukci než ustanovení § 56 odst. 1 písm. c) a ustanovení § 75 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu, a proto na něj nelze právní názor uvedený v rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 14/2008 aplikovat.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 8. ledna 2014

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová